

No. 2583/1929.

Pastorală pentru Sf. Rusalii.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, precum și al părților anexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierască.

*Prea iubiții mei fii sufletești!**

Cercetătorii stelelor, astronomii, cari își petrec viața departe de desfătările lumii, pe vârfuri de munți înzăpeziți, gustând neîncetat frumsețile și minunata întocmire a cerului, nu sunt niciodată mulțumiți cu cunoștințele pe cari le au. Fiecare dintre ei privește cu sticla măritoare bolta cerească ani de rând, și poate o viață întreagă cu neastâmpărată credință în suflet de a găsi o nouă stea.

Și cine ar putea arăta după cuviință bucuria curată a acestor oameni, când Dumnezeu le încununează cu isbândă ostenelele lor, și ei pot vesti lumii întregi că au descoperit o nouă minune, o nouă taină a cerului!

Și noi toți, prea iubiții mei fii sufletești, dela cel mai puternic până la cel mai slab, dela cel mai bogat până la cel mai sărac, necontenit căutăm o taină mare și o minunată taină pe pământ, taina fericirii.

Precum florile din grădină, iarba de pe câmp și pomii din grădină — când răsare soarele — își întorc fața spre el, așa și noi fără răgaz căutăm o lume în care să nu mai fie suferință, ci numai bucurie, căutăm un țărâm în care să domnească numai bunătatea, numai blândețea și dreptatea.

În adâncul sufletului nostru este o dorință de a descoperi o lume curată și frumoasă ca o stea. Și vai, cum ne doare sufletul, când în loc de lumea visată peste noapte, ne trezim iarăși în lume cum este ea adevărată.

Prea iubiții mei fii sufletești! Nu trebuie să ne prindă mirarea, dacă în această lume se tângue orfanul lipsit de ocrotirea tatălui și de iubirea caldă a mamei. Dece să nu ascultăm cu compătimire pe bolnavul, care se tângue că nu poate să-și împartă povara durerilor cu nimeni? Să nu ne depărtăm cu răceală de nici un nenorocit din această lume, care strigă a jutor.

Dar să stăm pe loc și să ne gândim de ce sunt atâția nemulțumiți, atâtea suferinți, chiar

*) Prea Cucernicii Preoți vor citi această Pastorală în ziua I. a Sf. Rusalii.

în sânul acelor oameni cari nu se pot plânge în contra sorții că a avut mâna vitreagă față de ei, înzestrându-i cu toate bunătățile de pe pământ.

Nu fără mirare am celit despre numărul foarte mare al sinucigașilor din rândurile multimilionarilor din America.

Ori este mulțumit plugarul, când roadele lui sunt nespuse de îmbelșugate? Ori e mulțumit grădinarul, chiar dacă grădina lui ar fi ca o bucată ruptă din rai?

Arareori se deschide spre rugăciune de mulțumită către Dumnezeu, atât gura maestrului cât și a cărturarului. Urechile noastre nu aud decât dese plângeri contra lui Dumnezeu, contra sorții și contra oamenilor între ei. Cine face viața aceasta pământească așa de amară și tristă? Răspunsul este ușor de găsit. Marele vinovat de starea plângătoare a lumii este Duhul lumii acesteia.

Duhul lumii într'atâta s'a înstăpânit peste oameni încât el are puțință să despartă pe părinți de fii, pe soție de bărbat, de frate, de soră, pe prieten de prieten, pe om de om.

Duhul lumii a devenit primejdios când el poate rupe cele mai firești și cele mai sfinte legături dintre oameni. Nu trebuie să ne mirăm că dacă lumea dă ascultare acestui duh, oamenii nu-și mai fac nici un proces de conștiință când calcă jurământul făcut la sf. Altar, de a merge în cadrul sfânt și frumos al familiei creștine până la moarte.

Nu trebuie să ne mirăm că pentru o bucată de pământ, fiul e în stare să-și urască de moarte pe părinții săi cari l-au crescut cu jertfa vieții lor. Duhul lumii adună avuția nedreaptă.

Oare nu duhul lumii face ca să nu se gândească nici un moment la răspunderea cea mare pe care o are în fața lui Dumnezeu aceea mamă — dacă mai merită numele de mamă — care își omoară singură copilul?

Fără îndoială duhul lumii acesteia face să uităm cu toții că suntem fii aceluiaș tată, că avem aceiaș credință — și în loc de frățietate dulce și de solidaritate desăvârșită de care avem atâta lipsă, — să ne petrecem viața în ură și în pismă, în certuri și desbinări. Oh! Ce

pagube enorme, ce amărăciuni mari ne cauzează duhul lumii acesteia, care și el nu este altceva decât înclinarea noastră lesnicioasă spre păcate și slăbiciunea noastră de a uita cele cerești și a ne lipsi nu numai cu trupul ci și cu sufletul de cele pământești, zadarnice, repede trecătoare și înșelătoare. Norocul nostru că afară de duhul stricăcios al lumii, mai este un duh sfânt și atotputernic care toate le împlinește.

Prea iubiții mei fii sufletești!

Praznicul măreț al Pogorării Duhului Sfânt peste apostolii lui Hristos a fost de cea mai mare însemnătate pentru viața Bisericii și a muncii ei mântuitoare între oameni.

Fără acest praznic când harul Dumnezeiesc, puterea cea de sus s'a revărsat asupra apostolilor, soarta oamenilor ar fi fost foarte tristă.

Invățații spun că dacă într'un moment s'ar întuneca soarele, viața de pe pământ s'ar isprăvi repede, și numai în acele clipe catastrofale și-ar da seama de imensele bunătăți pe cari le-a primit dela căldura și lumina soarelui.

Tot așa fără Pogorârea Duhului sfânt, lumea se prăbușea moralicește, puterile omenești ar fi fost prea mici, prea slabe, prea neîndesluitoare pentru a duce mai departe opera de mântuire a Domnului nostru Iisus Hristos înălțat la ceruri.

Neștiința, răutatea și înclinarea spre păcate ale oamenilor erau cu mult mai mari decât să fi putut fi biruite cu puteri curat omenești, cari ca orșicare putere pământească se clătinau și se sfârșeau zadarnic.

Cu ajutorul puterii venită de sus dela Dumnezeu în chip de limbi de foc, apostolii cari petreceau cu ușile încuiate de frica jidovilor, ies în lumea largă și seamănă fără frică învățătura nobilă a lui Hristos. Apostolii după ce primesc harul lui Dumnezeu, din niște mielușei tinere, devin lei neînfricați.

Apostolii biruesc și mântuesc lumea cu ajutorul cel de sus al Tatălui ceresc. Iată puterea Duhului Sfânt ce minuni face! Praznicul Pogorării Duhului Sfânt a rămas ca o făclie uriașă, pe pământ, care să vestească tuturor oamenilor,

că Duhul Sfânt se revarsă neconținut peste lume și că în fața acestui Duh Sfânt, este neputincios duhul lumii.

Cei ce primesc Duhul Sfânt în sufletele lor vor birui această lume chiar așa cum au biruit-o apostolii. Și ce fericire pentru noi pă-mântenii că din robia duhului lumii acesteia, putem scăpa ușor prin primirea Duhului Sfânt care se revarsă peste sufletele noastre prin sfintele slujbe, prin sfintele taine și prin rugă-cionile noastre fierbinți către Dumnezeu.

Prea iubiții mei fii sufletești!

Sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt nu mi-a părut niciodată mai frumos investmântată decât astăzi, și totuși nu a fost niciodată ceva mai de dorit ca azi.

Se spune că demult s'a întâmplat o mare minune în orașul strămoșilor noștri, în Roma.

Și anume s'a crepat pământul foarte adânc despărțind orașul în două părți. Toată lumea vedea că prin fapta aceasta grozavă, Dumnezeu și-a arătat mânia sa. Au încercat bieții oameni să împace pe Dumnezeu cu diferite jertfe, dar nu au ajutat nimic. În sfârșit un nobil roman, cu numele Curtius, s'a hotărât să mântuiască orașul sărind el în groapa adâncă. Și mare minune! pământul văzând dragostea cea mare a lui Curtius pentru frații săi, s'a împreunat iarăși, făcându-se limpede ca mai înainte!

Duhul lumii ne învrăjbește unul contra altuia și sapă gropi adânci între noi, și nouă, ne-ar trebui mulți eroi ca și Curtius, cari prin dragostea lor de frați să învingă duhul netrebnic al lumii. Domnul nostru Iisus Hristos a străbătut cu ochii săi Dumnezeiești dincolo de vorbele noastre pompoase și a văzut ce slabă și ce săracă este inima noastră omenească.

În ziua de azi ne încolțește o credință atât de puternică în suflet, încât ai crede să muți munții cu dânsa, ca apoi această credință mâine să moară și locul ei să-l ia desnădejdea. În clipa aceasta ne hotărâm să izgonim ura din suflet ca apoi mâine, această ură și mai tulburată să o primim din nou.

Deaceea Domnul nostru Iisus Hristos ni-a trimis Duhul Sfânt ca să întărească și să ajute inima noastră slabă de puteri și săracă în porniri bune.

Duhul lumii dă azi atacul cel mai groznic la temelile familiei și ale societății omenești, și el atacă chiar pe fiecare om în parte.

Duhul lumii lingușește azi ca diavolul în rai, toate slăbiciunile noastre, nu ca să ne servească, ci ca să ne distrugă. Și omul singuratic ca și familia și societatea nu au altă armă contra acestui duh al lumii decât pe Duhul Sfânt. Primirea sau neprimirea Duhului Sfânt decide soarta lumii acesteia. Duhul lumii ne întunecă mintea și ne duce pe căi rătăcite; Duhul Sfânt ne luminează mintea și ne duce pe căi bune. Duhul lumii ne întristează; Duhul Sfânt ne mângăie. Duhul lumii ne întinează, Duhul Sfânt însă ne curățește de toată spurcăciunea. Duhul lumii ne sărăcește, dar Duhul Sfânt ne îmbogățește sufletele fiind vistierul bunătaților. Duhul lumii după ce ne-a distrus ne părăsește, pe când Duhul Sfânt se sălășluștește și rămâne întru noi.

Duhul lumii acesteia ne desparte unul de altul, și ne face ca pe niște statui cari au ochi dar nu văd, au urechi dar nu aud, au mâni dar nu-ți dau nici-o picătură de pâine fiindcă sunt din piatră ori din fier, pe când Duhul Sfânt ne mărește puterea noastră omenească și încurajează toate pornirile bune ale sufletului nostru.

Duhul Sfânt ne învață și pe noi să vorbim în limba pe care noi predați duhului lumii nu am cunoscut-o, în limba dragostei unul față de altul, în limba iertării și în limba păcii și a bunei înțelegeri. Duhul Sfânt ne va ajuta să găsim lumea pe care o căutăm cu toții, unde domnește blândețea, iubirea și mila pe cari nu le găsim în lumea aceasta.

Deaceea rog pe Atotputernicul Dumnezeu să vă ajute a primi și a păstra cu sfințenie toate darurile Duhului Sfânt spre binele și fericirea voastră.

Al vostru al tuturor

Arad, la Sărbătoarea Duhului Sfânt, 19 Mai 1929.

de tot binele voitor
și prea iubitor

† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

La patruzeci de ani.

Azi, la 13 Mai, Prea Sfințitul nostru Stăpân, *Grigorie*, împlinește 40 de ani. Sufletele noastre de supuși credincioși, cler și popor înfrățite în cucernică rugăciune, se înalță spre albastrul cerului de primăvară. Pe aripile ei duce prinosul nostru de mulțumită pioasă către Hristos, Domnul vieții, că s'a milostivit să orânduiască în slujba preamăririi Sale, aici pe pământ, pe fiul osârdnic al smeritului dascăl de pie memorie din Comana Țării Făgărașului.

Credem cu credință tare, că voia lui Dumnezeu a fost, ca fiul unei smerite dar vrednice familii dintr'un sat de pe Țara Făgărașului să ajungă cârmuitor ierarhic al de Dumnezeu păzitei eparhii a Aradului, (din Crișana și Banat). Dar alături de această credință stă neclătită convingerea noastră, că temeiul de îndreptățire la înălțarea în scaunul ierarhic, a fost dovada luminoasă a credinței și alipirii plină de dragoste către sfânta biserică, al cărei ideal l'a slugit printr'o *muncă*, plină de râvnă, devotată și conștientă.

Opera de cultură și de misionarism religios, desfășurată printr'o îmbelșugată revărsare de cărți scrise și prin apostolatul cu grai viu, stă mărturie luminoasă de înaltă vrednicie. În mai puțin de 4 ani de vladicie a trezit și întărit fiorul sfânt al conștiinții religioase și naționale până în cele mai îndepărtate colțuri ale eparhiei, până la cele mai uitate sățișoare, locuite de suflare ortodoxă și românească, chiar peste granițele Țării, la frați înstreinați.

Dâra de lumină, lăsată pe drumurile vizitațiilor canonice, va slugi neîncetat de călăuză pe cărările vieții, celor ce au avut fericirea să soarbă din apa vie, pe care a împărțit-o pretutindeni Prea Sfințitul nostru Stăpân. Și numai amintirea zilelor de praznic rar, al vederii față către față dintre fiii credincioși și Înaltullor Părinte sufletesc rouează și azi genele printr'o lacrimă de bucurie, întru slava Domnului.

Și amvoanele bisericilor și-au întărit graiul hrănit din isvoarele cărților puse în mâna slujitorilor altarelor, ca să le servească de ajutor, îndemn și pildă de urmat.

Iar valul sectarismului primejdios s'a izbit de un puternic dig de apărare a credinței strămoșești. Dumnezeu și-a trimis aici, la frontul cel mai primejduit, pe cârmuitorul cel mai pregătit, ca să pună stavilă întâi, pentru a continua apoi cu reîntoarcerea îndrumată spre matcă a revărsărilor involburate.

Prețuind cu adâncă recunoștință opera de cârmuitor însuflețit și cu înaltă pricepere binecuvântăm ziua, în care Prea Sfințitul nostru Stăpân a primit darul vieții din mâinile Creatorului. Și, în această zi de

prăznuire sinceră, a celor 40 de ani ai bărbăției distinse, privim spre viitor inspirați de nădejdea în desăvârșirea operei de Apostolat vajnic, întru slava lui Dumnezeu, întru înălțarea și întărirea sfintei noastre biserici și spre folosul de mântuire a scumpului nostru popor.

Intru mulți ani Stăpâne!

Cuvânt de deschidere

— rostit de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului la deschiderea Adunării eparhiale în 28 April 1929. —

*Hristos a înviat,
Domnilor deputați,*

Creștineasca salutare de ziua Invierii Domnului, cu care Vă întâmpin de bun sosit la adunarea arhiepiscopiei noastre, și de data aceasta, ca întotdeauna, este ecoul marelui bucurii ce am simțit-o cu toții, împreună cu întreg clerul și poporul nostru credincios, prăznuind luminata sărbătoare a sfintelor Paști.

Din mijlocul praznicului s'a desprins ca o sfântă binecuvântare a Celui înviat, cuvântul: *Pace vouă!* — și răsunetul lui s'a revărsat în înviorătoare unde de evlavie în inimile obștei credincioase.

Pe când în alte părți ale sfintei noastre biserici o seamă de creștini nu s'au putut liniști din cauza terminului sfintelor Paști, în arhiepiscopia noastră — și cred că și în celelalte eparhii din mitropolia Ardealului, ca și în majoritatea covârșitoare a vechiului regat — duhovniceasca bucurie a sărbătorii n'a fost tulburată prin certe și împerecheri. Agitația purtată împotriva terminului sfintelor Paști n'a putut altera ascultarea poporului nostru, în neștrămutata lui alipire către biserică, a dat-o hotărârii Sf. Sinod — singurul for competent a-și spune cuvântul și a decide într-o chestiune ca aceasta.

În această atitudine deasupra și înțeleaptă a poporului nostru eu găsesc o profundă interpretare. Călăuzit de simțemintele sale de evlavie, poporul a înțeles că lucrul de căpetenie în sărbătoarea Invierii nu este *când*, ci *cum* o prăznuiești. Nu terminul la care-ți sosește, ci credința și sufletul cu care o primești și o trăiești. Crezi tu în fapt că învierea a Domnului din morți? Crezi tu că El este „învierea și viața”? Și scoți din credința în Hristos cel înviat toate consecințele pentru sufletul și pentru viața ta? Dacă

nu faci aceasta — atunci, ori în ce zi te-ar ajunge Paștile, pentru sufletul tău închis în necredință și indiferentism solia lor va răsuna în pustiu.

Din acest punct de vedere, care nu se oprește numai la forme, ci pătrunde în esența chestiunilor, datorită cea mare a tuturor care ne iubim biserica și poporul era, să găsim căile și mijloacele cele mai eficace pentru a face pe oameni să prăznuască Invierea Domnului cu cât mai multă credință și să scoată din prăznuirea ei cât mai vii puteri pentru sufletele lor. Cât de edificatoare ar fi fost o discuțiune astfel îndrumată!

Dar mie mi se pare că noi, în general, ne ocupăm prea mult de chestiuni cari nu sunt cele esențiale ale bisericii.

Dela unire încoace obiectul principal, de care s'au ocupat înaltele corporațiuni ale bisericii, a fost unificarea organizațiunii noastre bisericești. Fără îndoială era necesară această unificare, și putem avea satisfacțiunea de a fi realizat o operă bună și care cu timpul, pe urma experiențelor câștigate, va putea fi făcută din ce în ce mai bună. Însă nu trebuie să uităm, că organizațiunea nu este scop pentru sine, ci este numai un mijloc, un instrument prin care biserica să-și poată înlăptul mai cu înlesnire scopurile sale spirituale. *Acestea* sunt cele esențiale, cari nici o clipă nu trebuiesc pierdute din vedere.

De câțiva ani încoace în planul prim al preocupărilor, mai ales în unele părți ale bisericii, a intrat reforma ori nereforma calendarului, iar acum pe urmă un amănunt al ei, terminul Sf. Paști. S'au pornit discuții, purtate cu patimă și vorbe aspre, în presa zilnică, în întruniri și chiar în parlamentul țării, simțindu-se obligați reprezentanții partidelor politice să-și spună pe rând cuvântul în chestiunea pascaliei. Dacă un

învățat străin și care până atunci nu ne-ar fi cunoscut, ar fi venit la noi în aceste câteva luni din urmă, cu gândul să studieze viața religioasă și manifestările ei la poporul românesc, ar fi rămas foarte probabil cu impresia că în centrul interesului religios la noi stă pascalia și toate celelalte probleme sunt în atârnare de ea. Aparențele, cel puțin, i-ar fi dat destulă îndreptățire.

Nu contest că asemenea chestiuni își au și ele însemnătatea lor; totuși, o însemnătate periferică, în viața religioasă. Celce ar vrea să găsească în ele dovada unui viu interes religios, ar trebui să constate imediat că, în asemenea cazuri, interesul religios e foarte rău călăuzit. De sigur e o rătăcire ca interesul religios să fie îndrumat spre lucruri secundare, luând locul marilor probleme și îndatoriri cari singure au dreptul să înălțuiască toată atențiunea și să încordeze puterile cele mai bune ale bisericei, pentru rezolvirea lor.

Scopurile bisericei sunt identice cu scopurile religiunii. Celce scapă din vedere această orientare, acela rătăcește pe cărări lăturalnice. Iar scopurile religiunii se referă, mai pe sus de toate, la opera cea mare și sfântă a mântuirii sufletelor. Cum să cobori idealul religios în sufletele cari au nevoie de mântuire; cum să propovăduiești mai cu succes evanghelia lui Hristos; cum să răspândești lumina ei în păturile largi ale poporului; cum să apropii adevărurile eterne ale ei de mentalitatea lumii de astăzi; cum să faci pe oameni să-și deschidă inimele pentru primirea harului dumnezeesc; cum să-i ridici din superstiții și păcate, din întuneric și patimi; cum să-i aduci la Hristos și la o viață împreună cu Hristos; cu un cuvânt, cum să întronezi împărăția lui Dumnezeu în lume: — Aceasta este misiunea bisericei! Acestea sunt marile îndatoriri cari izvorăsc din ea!

Numai când biserica e pe deplin conștientă de misiunea ei și luptă din răzputeri să o realizeze, numai atunci poate fi ea cu adevărat folositoare neamului printr'o activitate care prin nimic altceva nu poate fi substituită.

La noi un popor întreg, fericit pe urma înfăptuirii unității sale naționale, așteaptă cu ardoare ca biserica lui, biserica care l-a adăpostit dealungul veacurilor, biserica care s'a identificat cu el în mijlocul suferințelor, biserica strămoșilor să-i coboare în suflet marile realități ideale ale credinții în Dumnezeu, așteaptă acea reformă a sufletelor fără de care întreg edificiul vieții sale naționale e clădit pe nisip.

Și când chemarea vremii te îndrumă cu o răspundere atât de covârșitoare spre înțelegerea clară a rosturilor superioare ale bisericei, când poporul tău îți cere *pâinea vieții*, atunci tu îi oferi Calendarul și Pascalia drept cel mai de căpetenie element al ortodoxiei — și-l agiți și-l învrăjbești pe asemenea chestiuni periferice, încât nici sărbătoarea Invierii Domnului n'o mai pot prăznui în aceeași zi frații cari au fost despărțiți prin hotare nedrepte și cari abia de câțiva ani s'au strâns sub acoperământul aceleiași patrii române!

Nu este aceasta o regretabilă abatere de la misiunea bisericei, o deviere pe cărări secundare de la acel *lucru care trebuie?*! Nu este aceasta o dureros de îngustă interpretare a ortodoxiei — a ortodoxiei pe care a păstrat-o întotdeauna și biserica noastră și care nu este altceva decât creștinismul integral, religiunea mântuirii în toată plenitudinea și curățenia ei, așa cum ne-a dat-o Mântuitorul și cum ne-au predat-o sfinții Săi învățăcei și apostoli?!

Intr'adevăr ceice iau lucrurile secundare ale ortodoxiei drept cele esențiale ale ei, aceia se aseamănă cu oamenii cari mănâcă coji, neștiind cât de dulce este miezul.

M'am simțit dator să fac aceste observații interpretative pentru mine și pentru iubita mea preoțime, la care fac apel și dela acest loc, să aibă pururea în vedere problemele centrale ale misiunii sale, să nutrească poporul cu pâinea cea adevărată a vieții și să adape sufletele însetate ale credincioșilor cu apa cea vie, de care ne vorbește Mântuitorul în evanghelia care s'a cetit astăzi.

Venerabilă adunare eparhială,

Din rapoartele ce le va prezenta Consiliul arhiepiscopesc, veți binevoi a lua cunoștință despre desfășurarea vieții bisericești dela ultima noastră întrunire încoace, despre starea așezămintelor noastre de cultură religioasă-morală, despre tot ceea ce am putut realiza și despre ceea ce ne-a rămas să înfăptuim în viitor. Voi fi foarte fericit dacă din discuțiunile și hotărârile noastre, eu și consiliul meu vom primi îndemnuri folositoare pentru progresul sfintei noastre biserici.

Cu această dorință, rugând pe bunul Dumnezeu să-și trimită harul Său asupra lucrărilor noastre, sesiunea reglementară a adunării arhiepiscopiei noastre din anul 1929 o declar deschisă.

Omagiu.

P. S. Sale Părintelui Episcop Grigorie, pentru ziua de 13 Mai, a c. când împlinește etatea de 40 ani.

*Patru decenii pot forma
O culme, pentru cei ce vor
Și pot s'ajungă-un ideal
Prin sfântă munca lor.*

*Sufletelor, cari nisuesc
Cătră Isus, ești Aurora,
Ce urcă ceriul vieții noastre
In văzul tuturor.*

*Apostol inspirat, ce porți
Cu ne'ntrepută străduință
Stindardul legii lui Hristos
Spre-înaltă biruință;*

*Misionar, ce dai putere
Cuvântului purtat dea-rândul
Prin satele, care-l așteaptă
Ca hrana flămândul.*

*Ostașii sfintelor altare
Sunt fericiți, că pot urcă
Spre înălțimile-arătate
In pilda Ta.*

*In sufletele cele bune
Înaltă-se ruga fierbinte:
Lui Hrist, mulți ani să mai trăiești
Prea Sfinte Părinte!*

Timișoara 1929. *Tie Flaviu*

Nr. 2281 | 1929.

Ordin-Circular.

In conformitate cu ordinul Nr. 5113 din 12 Septembrie 1928, îndatorăm pe fiecare preot, ca imediat să procure:

1. Broșura: „Legea pentru regimul general al Cultelor (10 Lei) și

2. Broșura: „Instrucțiuni pentru aplicarea Art. 45, 47, 48, 49 și 50“ din Legea pentru regimul general al Cultelor, promulgată prin înaltul decret regal Nr. 1903 din 1928 și publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 89 din 22 Aprilie 1928 (10 Lei).

Se pot procura dela Librăria Diecezană din Arad.

Arad, la 27 Aprilie 1929.

† Grigorie

Episcopul Aradului

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad

INFORMAȚIUNI

Personale. P. S. Sa Părintele Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa a plecat Duminecă în 5 Mai l. c. la București, pentru a soluționa mai multe chestii de ale eparhiei noastre și pentru a participa la serbările din 10 Mai.

† Maria Ioja. Cu inima înfrântă de durere vestim prea iubitelor noastre rudeni, prieteni și cunoscuți, că adorata noastră mamă, soacră, bunică, Văduva preteasă Maria Ioja născută Crișan, după grele suferinți, azi la ora 12 din noapte și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului în etate de 70 ani.

Rămășițele pământești ale scumpel noastre repodate au fost așezate spre vecinică odihnă joi în 2 Mai a. c. la ora 2 p. m. după prohodul Sfintei bis. ort. rom. în cimitirel din „Ravna“.

Dormi în pace suflet nobil!

Romul, Lazar, Valeriu, preoți fil, Elisabeta, Mărioara nurori, Sinesie, Romi, Felicia, Cornelia nepoți. Și numeroase rudeni.

Ravna, la 30 Aprilie 1929.

Către abonați.

In vederea speselor ce le avem cu editarea foii, rugăm cu insistență achitarea abonamentelor restante și curente.

Administrația foii „Biserica și Școala:“

CONCURSE.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din Ghioroc care prin rezoluțiunea Ven. Consiliu Eparhial Nr. 2619/1929 este decretată de clasa întâi se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul „Biserica și Școala.“

Venitele sunt:

- 32 jughere pământ cu drept de pășune.
- Birul parohial: dela cei cu casă și pământ, prețul de pe piață în luna Septembrie alor 6 kilograme grâu, — dela cei numai cu casă prețul alor 3 kilograme grâu.
- Intregirea de salar dela Stat.
- Locuință constatatoare din 4 camere și 1 bucătărie în casa parohială donată parohiei.
- Stolele legale.

Concurenții la această parohie luând prealabila autorizare dela protopopul tractual, se vor prezenta în sfânta Biserică spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorie, cu stricta observare a dispozițiilor din §-ul 33 al Regulamentului pentru parohii.

Cererile de concurs ajustate cu atestatele și testimoniile regulamentare și adresate Consiliului Parohial din Ghioroc, se vor înalta P. On. Oficiu Protopopesc ort. rom. în Arad. Cei din altă eparhie vor alătura la cererea de concurs și actul de învoire pentru a recurge la această parohie, dela P. S. Episcop din Arad.

Alesul va predica în toate Duminecile și sărbătorile, și va catehiza la toate școlile din Ghioroc, va suporta toate dările publice după venitul preotesc.

Consiliul Parohial ort. rom. din Ghioroc.
In înțelegere cu Traian Vașianu m. p. protopop.

Pentru îndeplinirea parohiei nou înființate din comuna Jimbolia, tractul B. Comlosului, se publică Concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul „Biserica și Școala”. Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială constatatoare din 16 jug. cad. pământ arător, situat în hotarul com. Lunga și Vizejdia. Restul de 10 jughere situat în hotarul com. Lunga și Teremia-mare, parohia îl ține prin arendă forțată dela reforma agrară, pentru care însă, nu garantează.

2. Stolele și birul legal.

3. Locuință în natură.

4. Intregirea dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Parohia fiind de cl. I. dela recurenți se cere să albe cvalificațiune regulamentară.

Alesul va catehiza elevii școlii primare, va predica regulat în Sf. Capelă și va suporta toate dările după beneficiul parohial. Recurenții să-și înainteze cererile de recurs, adresate Consiliului parohial ort. rom. din Jimbolia și instruite cu documentele de cvalificațiune și dovezile de serviciu, Oficiului protopopesc ort. rom. B. Comlos, iar dâșii să se prezinte, cu observarea dispozițiilor § lui 33 din Regulamentul pentru parohii, în Sf. Capelă din Jimbolia spre a se face cunoscuți credincioșilor.

Recurenții din alte Eparhii vor produce învoirea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop eparhial de a putea recurge la aceasta parohie.

Jimbolia, din ședința Consiliului parohial din 24 Aprilie 1929.

Preot *Gheorghe Cotoșman*, adm. par. președinte.

Adrian Peril, notar.

In înțelegere cu: *Dr. St. Cioroianu*
protopop ort. rom.

1—3

Pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune, pe lângă parohul Gavril Selegianu din Timișoara Elisabeta, se publică concurs cu termen de 30 de zile, socotite dela prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Jumătate din sesiunea parohială.

2. Jumătate din stolole legale.

3. Jumătate din birul parohial.

4. Jumătate din dotațiunea parohului dela Stat.

5. Capelanului i se asigură locuință cu trei camere, bucătărie, cămară de alimente și pivniță în casa bisericii de sub Nr. 3 Piața Crucii. După moartea actualului paroh, capelanul va intra în beneficiul casei parohiale de lângă biserică.

O B L I G A M E N T E:

a. Viitorul capelan va servi regulat în sf. biserică în fiecare Duminecă și sârbătoare, va oficia toate funcțiile din parohie și va face serviciile de spiritual la toate spitalele de pe teritoriul parohiei, b. va catehiza la toate școlile primare și de ucenici aflătoare pe teritoriul parohiei, fără altă remunerație din partea pa-

rohiei, c. va fi obligat a-i da ajutor parohului locului la conducerea oficiului parohial, la compunerea socotilor, precum și la alte agende scripturistice împreunate cu acel oficiu, d. în proporția venitului din parohie, capelanul va suporta jumătate din impozitele și din toate sarcinile ce cad asupra parohiei.

Parohia fiind de clasa primă, dela recurenți se cere să aibă bacalaureat și cvalificațiune preotească de clasa primă.

Cei doritori a compete la acest post, se vor prezenta în cutare Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică din Timișoara-Elisabeta spre a-și arăta destoinicia în cele rituale și oratorie, conformându-se strict §-lui 33 din Regulamentul pentru parohii, iar cererile însoțite de anexele necesare, adresate consiliului parohial din Timișoara-Elisabeta, le vor înainta în termenul concursual oficiului protopopesc ort. român. din Timișoara.

Cei din altă dieceză vor cere prealabil Binecuvântarea P. S. Sale Domnului Episcop eparhial, spre a putea recurge.

Timișoara-Elisabeta, din ședința consiliului parohial ținută la 8 Aprilie 1929.

Gavril Selegianu m. p. *Ioan Jebelean* m. p.
paroh, președ. cons. parohial. secretar.

In înțelegere cu Dr. Patricle Țucra m. p.
protopopul Timișorilor.

1—3

Publicație de licitație.

Pentru darea în întreprindere a lucrărilor de renovare a casei parohiale din Seceani, protopopiatul Vinga, se publică licitație minuendă pe ziua de 21 Maiu 1929, ora 3 d. m. la școala primară din Seceani.

1. Planul și devizul de spese se pot vedea la Oficiul parohial din loc.

2. Concurenții vor înainta deodată cu ofertele lor și vadiu de 10% din prețul oferit.

3. Antreprenorul pe care va rămânea lucrarea va solvi cheltuelile pentru compunerea planului și devizului aprobat.

4. Concurenții nu pot pretinde nici un fel de cheltueli pentru participare la licitație.

5. Consiliul parohial își rezervă dreptul a preda lucrarea a celui antreprenor în care va avea mai mare încredere.

Seceani, la 21 Aprilie 1929.

Consiliul parohial.

2—2

Redactor responsabil: SIMION STANA.